

ДАНИЈЕЛ Х. МЕЈЕР

A.K.A., Also Known As
(También conocido como),
(Такође познат као)

Превод и адаптација: Ања Ромић

Aquesta traducció ha estat realitzada amb el suport de l'Institut Ramon Llull.

Предговор

Прочитала сам текст не дижући главу од папира. И не обративши пажњу, стигла сам до краја са тескобом у грудима која ми је одмах дала до знање да ја желим да будем део тог пројекта јер сам осећала да могу да говорим кроз његове речи. То ме је натерало да без размишљања одговорим да на предлог аутора да га режирам.

Дани пише у изобилју, без престанка, без паузе, као што ради и живи; можеш да видиш срж оног што прича јер то не прикрива у књижевност. Он ти баца бомбе плетући пут ка ком те жели одвести, и врло добро зна како то да уради. "Написао сам га за једну ноћ-признаје -, и можеш мислити да је лоше разрађено, лоше структурирано или са пуно празнина које треба попунити...". Откуцао га је за једну ноћ али је веома добро познавао Карлоса, главног јунака дела, и његове особине. Читаш дело и знаш да аутора већ неко време изједа брига око теме.

А ја, која живим тамо где сам рођена и где су ми рођени родитељи и дедови, која никада нисам осетила поглед другог да преиспитује моје порекло нити да одлучује у моје име којој карици припадам, стрепела сам. Сви се у неком тренутку запитамо: Ко сам ја? Ко желим да будем? Како ме виде и дефинишу други? На којој сам друштвеној лествици? Да ли сам је ја изабрао? Да ли сам способан да је променим ако желим? И мада се и ја то питам, нечујни одговори који ме дефинишу у главама других и са којима бих се могла сложити или не, не потресају моје темеље, моје *корене*. Јер "ја сам одавде, осећам се као да сам одавде", како тврди јунак, и нико у то не сумња; али Карлос има прошлост које се чак ни не сећа, али која ће обележити овај мали део живота који нам Дани тако добро прича, и који ће заувек променити његов поглед на свет.

И пошто контекст сваког лика и ситуације мора бити добро уоквирен, јер то дефинише оно што се дешава, сусрећемо се са ликом у животној фази пуној сумњи, сензација, промена, првих пута, промена у односима и потреби, посебно у том периоду, да дефинишемо сопствени идентитет, и да ставимо етикету групи којој припадамо.

Карлос је срдачан дечко, а Алберт Саласар, који отелотворује овај лик у нашој продукцији, ушао је у лик преузимајући одговорност за њега и схватајући га као да се о његовом животу ради. Алберт и Карлос; Карлос и Алберт, једна те иста особа у овој представи. Алберт се игра са публиком; Карлос нам прича своју причу. Карлос игра, а Алберт то ради маестрално. Шта више може да тражи једна редитељка него да има текст који је покреће, аутора који је отворен за сваку промену или предлог и глумца који удахњује живот сцени и препушта се мени и свом осећају, који слуша и предлаже, који ризикује и изнова ризикује.

Хвала, Дани Х. Мејер, што си ми позајмио своје дело, и хвала ти Алберте што си дао све од себе, што си ставио сав свој таленат и своје биће на милост и немилост овом предивном лику који је украо срце нама трома.

Премијера у позоришту Флијард са истом продукцијском кућом била је привилегија, због велике професионалности Кларе, Серхија, Росера и Ели, а пре свега због њихових људских квалитета.

Хвала!

Монтсе Родригес Клусеља

A.K.A.

*Претпремијерно је приказано 9. фебруара 2018. у Атлантида де Вику у Барселони.
Званична премијера је одржана 16. марта 2018. у позоришту Флијард у Барселони, а
поново је приказана у позоришту Љиуре 14. децембра 2018.*

Подела

Карлос

Алберт Саласар

Режија

Монтсе Родригес Клусеља

Уметнички и технички подаци

Помоћник режије

Данијел Х. Мејер

Кореографија

Гиље Видал- Ривас

Осветљење

Хави Гардес

Дизајни звука

Хави Гардес и Данијел Х. Мејер

Сценографија

Ана Тантуљ

Друштвене мреже

Данијел Х. Мејер и Елисенда Риера

Фотографија

Агата Касанова/ Росер Бланћ

Дизајни постера

Росер Бланћ и Ким Авила

Дистрибуција

Елисенда Риера/ Позориште Флијард

Продукција

Позориште Флијард

Лице

Никола: *Између 16 и 25 година*

Напомене за читање и извођење

Пошто је дело замишљено да се изводи у Каталонији, наизменично се користио шпански и каталонски као одраз карактеристичних језичких регистара различитих гласова присутних у тексту. Потпуно представљање на шпанском или на било ком другом језику мора тежити очувању исте изражајности и посебности.

Празни редови указују на тишину или да лик слуша неко питање на које одговара у наредном реду.

Попречне линије означавају просторно- временске промене које ће бити приказане на сцени по критеријуму редитеља.

Поставка на сцену: препоручује се да глумац буде окружен публиком; на две или три стране позорнице.

Сцена 1

Никола, протагониста, вероватно седи у публици.

- Никола, зовем се Никола.
- Не знам.
- Не знам. Рекла ми је проофа из српског да дођем. Тако да ево ме...
- Не знам. Већ сам рекао!
- Не, не желим да причам.
- Да, љут сам.
- Јер не бих требао да будем овде. Ја сам добро.

(Публици) Љут сам. Али то је тренутно. Нисам тип који се превише љути. Живот је један и треба у њему уживати. Зар не, брате? *(Некоме у публици)* Кул ти је фризура!

Ја сам срећна особа. Имам 15 година и не могу се превише жалити ни на шта. Живим у кући која је у добром стању, а моји родитељи... су смарачи као и сви маторци, али се одлично слажемо, понекад.

Идем у школу, досађујем се и враћам се кући. Онда, се понекад дружим у парку са другарима и радим домаћи задатак који зада професорка матиша. Јер нам домаћи увек зада професорка матиша. Друге су или превише заузете или им се не задаје. Неке професорке у последње време једноставно не могу да се замарају и... то ми је у реду. Истина је да има неких другара у разреду који се зезају са њима и... није их брига. Нормално. Јадне.

Генерално сам добар ученик. Осим из физичког васпитања, то...уффф... То да трчим и да се бавим спортом...уффф, не могу. То да трчим и да се знојим ми баш не одговара, и... добро ми је овако, *(другом у публици)*, зар не?

Кул ми је да играм фудбал, али не дуго; а још мање на часу физичког. Терају нас да облачимо опрему која је пффф... *(Показује палцем на доле)*

Тако да играм, али у својој гардероби, и када видим да почињем да се знојим, стајем. Увек кажем професорки да ми је јако лоше. Онда ме погледа као да зна да је фолирам, са фацом "обрађујем информацију; сад ћу те ја сјебати", фаца која зна да је лажем, али... Шта да ми каже?

- Хајде, Џони. Врати се на терен и настави да играш.

Да, она ме зове "Џони" или оно што јој падне на памет у том тренутку. Мора да мисли да су сва имена њених ученика исто што и надимци... Иако се зовем Никола. Не смета ми, али она...

- Зовем се Никола.

- У реду, Ницо.

А онда ми покаже руком да одем да седнем и одморим се. *(Показује покрет)*

Пре неки дан ми је рекла да ми се то дешава зато што пушим.

- Шта кажеш?

Ја сам то порекао, брате.

Зашто ме је оптужила да пушим?

Рекла ми је да смрдим на дуван и да ће следећи пут рећи мојим маторцима.

- Ах!

Седам на клупу и гледам како другари трче. Девојке увек пушта да заврше раније. Или им дозвољава да измишљају плесове и друге ствари јер каже да се плес такође рачуна као вежбање. Не сери?! То је забавније. Хоћу и ја да играм! (*Прави неке плесне покрете*) Али ја не кажем ништа, човече. Ћутим као заливен и гледам како плешу и како играју фудбал. Будалчине!

Ево га Марко. Не разумем зашто трчи горе-доле као будала. Веома је смешно видети га како трчи без додиривања лопте и гледања у њу; како иде с једне на другу страну, с једне на другу страну, с једне на другу страну. Прелази му преко или у једну страну и гледа је; с једне на другу страну, с једне на другу страну...

(*Другом у публици*) Не! Не гледај ме тако. Мислиш да сам овде зато што сам асоцијалан? Чудак из разреда?

Да видимо: стварно ме смара што ме зову да долазим на ове састанке, али... јер ја немам шта да кажем и мало ми је непријатно да дођем и да не причам ни о каквом проблему. То је све.

- Хвала.

- Да, остаћу да слушам приче мојих другара.

Ова која координира ове састанке је јакооооо напорна. Добра особа, али напорна.

Добро се слагала са мојом кево. Ишле су заједно у теретану или тако нешто и постале су другарице.

Састанак се завршава. Ја идем кући.

-
- Здраво мама!
 - Да, све је у реду!
 - Да. Јави ми кад буде готова вечера!

Затварам се у своју собу. Пуштам музику.

И играм.

Музика. Пева и игра.

Сцена 2

У својој сам соби, бацам се на кревет и узимам мобилни. Моји моторци су прилично кул и дозвољавају ми да користим мобилни и радим своје ствари и не мешају се у то. Ни ја им не дајем превише разлога да се мешају. Добијам добре или ОК оцене. Немам проблеме са људима... *(обраћа се истом гледаоцу од раније)* ма колико ти мислио да имам.

Заиста. *(Смеје се)* Немам проблема ни са ким и имам доста другара. Немам ни проблема са дрогом, *(гледаоцу)* иако такође мислиш да имам; понекад један цоинт, али не пијем алкохол и никада не пушим цигару сам. То је нешто са друштвом... *(гледаоцу)* баш као што и ти, *(другима у реду)* или ти или он.

У кревету вадим мобилни. И преузимам апликацију. Рекао ми је Јован да је сада Тиндер и за младе такође. Страва, брате. Уххх..., много боље од оног срања које сам користио. У близини куће има неколико женски. Већину познајем јер су комшинице, које сам већ снимлио, или су неке из школе. Јеботе! Сви су на њему, сви желе. *(Другом у публици)* Да ли се и теби то дешава? Све их познајеш?

Као име стављам... *(Другом у публици)* Мислиш да ћу ти рећи? Јел си глуп или шта? Не желим да знаш ко сам... Не стављам ни фотку лица. Стављам ону на којој се видим само из профила, и... испао сам згодан: увлачим стомак и тако, помало усукан, означавам.

На свом мобилном телефону.

Мачка.

Лајк.

Рибетина.

Лајк.

Брутална плавуша.

Лајк.

Добро, следећа.

Страва.

Не!

Не!, губи се.

Орк из Мордора.

Хммм... Даље.

Вау!

Бип.

Здраво, како си?

Здраво. Добро. А ти?

Добро. Након што сам те видео још боље. Имаш још слика?

Да. А ти?

Хоћеш ли ми послати?

Прво ти

Моја слика у купаћем. *(Поза)*

Моја слика са ортацима. *(Поза)*

Ја сам овај десно!

Не. Онај други.

И провели смо поподне у дописивању.

- Вечерааааа!

- Идем!

Моја кева, зове ме на вечеру.

Сцена 3

Наредни дан. Школа. Часови. Досађујем се. Али мислим на Софија. Зове се Софија.
(Показује мобилни) Јеботе, она је чиста 5!

Марко ми предлаже да се нађемо поподне да гледамо једну серију коју пратимо на Нетфликсу: *Stranger things*. Марков брат каже да је спектакуларна, а он студира режију, и сви кажу да је невероватна, али ја... не знам. Није ми ништа нарочито. Интригантна је и помало језива, али... нисам луд за њом. Мислим да није ни Марко, али као и увек жели да копира свог брата. Ако брат каже: ”у овој кошуљи сигурно ћеш нешто смувати”, супер је и он је обуче, а ако брат каже да му чувамо торбу али да не кажемо ништа њиховој мајци, чувамо је... Али истина је да нам понекад да неки ђоинт и ми то прихватимо.

- Ма хајде! Ти волиш све то.

Уопште ми се не свиђа овај тип.

- Марко, брате! Следећи пут реци свом брату да је задржи за себе. Човече, једног дана ћеш имати проблем због њега.

Пре неки дан сам ја чувао торбу, јер се појавила њихова мајка и он ми је бацио.

- ЈЕБОТЕ, БРАТЕ! Мрзим тешке дроге и таква срања.

Чим је њихова мајка отишла из собе, отворио сам прозор и бацио сам је.

- Јебеш то срање!
 - ДОЂАВОЛА! Зезам се ту са јебеним Цигом!
-

Рекао сам Марку да му то више не чува, и да ако његов брат жели торбу назад, да оде да је потражи и да је чува он сам.

Јебеш Марковог брата!

Хм... Зашто сам причао о свему овоме?

А да! Зато што ме је Марко позвао да гледам *Stranger things*... Јебига брате, не могу никако лепо да га изговорим. *Stranger things, Stranger things, Stranger things. (Гледаоцу)* Пробај ти да изговориш то брзо и добро. И видећеш већ! *Stranger things, Stranger things, Stranger things...*

Добро, позвао ме је и одбио сам га . Морао сам да дођем на...састанак поново, и ...
Ево ме.

- Здраво.

Заправо веома сам добро.

Зато што...

(Неком из публике, значајно) Срамота ме је да објашњавам свим овим људима то о риби, али сам срећан јер смо и јуче наставили да ћаскамо после вечере. Нисам то рекао раније јер ме је било непријатно, али... она је кул.

Погледај како ме гледају... тужни су. Увек долазе на ове састанке и причају тужне приче. Волео бих да су толико срећни као ја.

... Зато што... Упознао сам једну рибу. Пардон, једну девојку.

Да. Добро, још увек је не познајем, али смо причали целу ноћ.

Добро... прво смо се представили. Она се зове Софија. Плавуша је, има светле очи. Презгодна је, женска. Витка, са сисама... Извини! Има лепо тело. Симпатична је.

Да, веома је паметна. Иде у интернационалну школу и сигурно има лове. Добро, види се да је ловарна, а поред тога појавила ми се као километар далеко на Тиндеру, тако да мора да је на северу. С друге стране је проблематичан крај, а могу ти рећи да она није из проблематичног краја. А на фотографији је била на Карибима или тако нешто.

- Ја, моја фотографија у купаћим гаћама.
 - Да, без кошуље. Шта није у реду, брате? Зар нисам фрајер? Ах!
 - Упознајемо се.
-

Завршава се састанак. Напорно је, иако има добрих људи. Тужних, али добрих. Причају о својим породицама и како се осећају у вези са тим и друге чудне ствари. Ја, срећом, код куће... добро, и са маторцима... добро.

- Здраво, мама.

Овог пута је не зовем кева. Добро сам расположен.

- Да. Јави кад буде готова вечера.

- Да, већ сам урадио домаћи.

Желим да одем у своју собу, укључим мобилни и почнем дописивање са Софијом.

- Да, мама. Састанак је прошао добро. Али не разумем зашто морам да идем.

- Не... не желим да причам... ни о чему. Да ли могу?

Коначно, закључавам се у своју собу.

Узимам мобилни. Повезујем се.

Здраво

Ништа не одговара. Није повезана. Јеби га! Почињем да читам јучерашњи чет. Страва.

Пуштам музику.

Чује се музика и он игра.

Размишљао сам да је све ово коришћење мобилног од куће помало налик оној ствар коју имају ови у *Stranger things*. *Stranger things, Stranger things, Stranger things, Stranger things...* Немогуће је изговорити то брзо и добро. (*Пути истог гледаоца од раније*) Зар не? Већ сам ти рекао!

То је као онај воки-токи из *Stranger things*. Моји маторци ми дозвољавају да га користим код куће и да га носим у школу, али сада нова директорка не жели да носимо мобилне телефоне у школу, тако да... остављамо их и причамо само од куће. Да се не бисмо деконцентрисали. Ма ајде, то је јebени воки-токи за разговор са другарима и уместо да хваташ сметње, можеш да гледаш ствари на интернету или...Добро, нису се мували преко воки-токија у серији. У реду је... Заправо мислим да је она у праву и да су часови бољи без мобилног. Часови иду лакше.

Бип.

Здраво. Како си? Како прошао дан?

Добро, одлично... И мислио сам на тебе цео дан, али... почињем да лудим. Нисам радио бог зна шта. Како је код тебе?

Онда ме пита да ли имам Инстаграм. Шаље ми свој профил. Она од мене тражи мој и ја јој га дајем. Срање! На Инста пише да имам 15 година и она ће то видети, а на Тиндеру 16 година.

Улазим на Инстаграм. Надам се да неће приметити да се одјављујем на тренутак.

Улазим на подешавања, Уреди.

Никола, 15 година. ”Живот је за живљење и уживање, брате”

Исто али...

16 година.

Не, срање! Моји другови ће приметити, и моја мама... Да, имам модерну мајку која има Инстаграм и натерала ме је да јој дозволим да ме прати.

Остављам то као:

Никола, волим да живим живот и...

Не!

Никола. *Life's too short to last long. Let's live!*

Да. Савршено.

То је прва реченица која је изашла на *Google* када сам тражио "реченице *life*". Морао сам нешто да ставим, и то... добро. Енглески је увек добитна комбинација.

Гледам њен профил и почињем да балавим: лајкујем јој слике на којима је сама.

Она такође лајкује моје слике.

Бип.

Нисам знао да волиш хип хоп.

Да, супер је.

И мени такође

Стварно? Мислио сам да није

Мислио си да сам сноб који воли само поп?

ВААУУУ. Дрска је и забавна. Лудим!

Лајк.

Лајк.

ОМИЉЕНА. Скриншотујем.

Лајк.

Волим

Лепотице

Јако си лепо испао на овој

Лајк.

Лајк.

Кида. Ова женска кида.

Да ли увек носиш дуксеве са капуљачом из неког посебног разлога? Скроз хип хоп стил!

- ВЕЧЕРАААА!

- ИДЕЕЕМ!

Идем да вечерам. Чујемо се после + емоци
са црвеним образима

Емоци пољубац са срцем

Аххх... Свиђа ми се.

Идем да вечерам, такође са подигнутом капуљачом. Никад је не скидам. Можда је време да...

Бип.

Ниси ми одговорио на питање о
капуљачи

Увек носим капуљачу. Волим је

Страва. + лајк + емоци са очима у облику
срца

-
- Да. Увек носим капуљачу. То је из више разлога, а и многих одједном. Али... већ сам објаснио, зар не?
 - За нове другаре? Уффф... Нећу да се цимам!
 - Ја сам добро, срећан сам. Зашто морам да долазим овде?
 - Добро, ајде. Носим капуљачу јер када сам био мали, било ме је срамота да ме виде. У крају су знали да нисам син мојих матораца, и крио сам се. Касније сам то преболео и више ме није било брига, али је почео да ми се свиђа хип хоп и... супер је.
 - Усвојили су ме када сам имао три године.

- Не, није било овде. (*Уздихне*) Било је то у Грчкој. Мислим... или тамо негде.

Мислим, осећам се као син мојих матораца, мислим, мојих родитеља, мојих... родитеља. Не осећам се као Ром, добро, нити као Циганин или било шта, било шта слично. Нити знам добро причу. Било је то време ратова на Балкану, долазили су из чудних расељења... Они су већ били имигранти на Балкану, не знам баш зашто су били тамо и... Не знам ништа и не занима ме, не знам ни зашто причамо о овоме.

- Мислим да су ови састанци које организујете сјајни, а истина је да ми се сваки пут све више допадат, али ја не желим да причам о тужним стварима нити шта слично. Ја сам добро и... било је напретка са Софијом и радије бих вам о томе причао.

Пре него што наставим даље, морам да вам кажем да је прошло три недеље од кад сам почео да се дописујем са Софијом и... баш смо напредовали. Желите да сазнате, зар не?